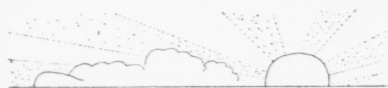

SÁÐIÐ

Lagt til rættis:
Oddbjörg
Poulsen

Jósef

Annar partur

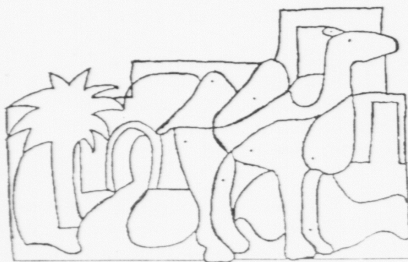

Tá Jósef var í tí tóma brunninum, komu nakrir menn framvið. Teir hövdu kamelar, sum bóru vörur, sum skuldu til eitt land langt burtur, sum eitur Egyptaland.

Bróður Jósefs fingur eitt hugskot og lögdu eina ætlan.

Hvaðar Jósef kom, fara vit at hoyra um næstu ferð.

Hóast Jósef varð tikin burt frá familju síni, so var Gud við honum alla tíðina.

Lita myndina, so sum tú ynskir, tó skalt tú lita brúnt, har sum prikkur er.

Framhald

Rættling

Í svirlitunum yvir konfirmantar í Argja kirkju, var skeiv aðressa komin at standa hjá Hans N. Winther. Tað skal vera Smærugota 4, Tórshavn.

Prógv

Rúni við Streym, Norðskála, hevur fingið sveinabrev sum maskinsmiður. Hann lærði hjá P/f Skipasmiðjuni Føroyar, Skála. Lærumeistarar vóru Jóhan Lervig og Sylverius Jacobsen.

Hallur Petersen, Bø, hevur fingið sveinabrev sum maskinsmiður. Hann lærði hjá

Daniel Tausen, Sörvági. Lærumeistari var Daniel Tausen.

80 ár

Mánadagin 12. október verður Jógvan Jacobsen, Klaksvík, vanligi nevndur Jógvan hjá Jóan Jakku, 80 ár.

sjónleikaummæli

Tikarin er til staðar allastaðni

Cafe Natúr: "Liva Tikarar í Congo?", eftir Bengt Ahlfors og Johan Bargum
Leikstjóri: Birita Mohr
Týtt: Hans Tórgarð

Sjónleikurin "Liva tikarar í Congo?" er eins áhugaverður, sum hann er ræðuligur. Hilmar Joensen og Hans Tórgarð hava leiklutir sum tveir rithøvundar, ið ætla sær at skriva ein viðkomandi og upplýsandi leik um AIDS.

"Látur er stytsta leið til upplýsing", nakað soleiðis tekur annar leikarin til, men stutt er millum grát og látur, verður eisini tikið til. Tað er rætt í hesum føri.

Pallurin er eitt borð og tveir stólar í kaffistovu Natúr, har áður handilin hjá Essaba hevði til húsa. Tað er sera hugnaligt at sita við smá borð, drekka ein kaffimunn, meðan leikur fer fram.

Eins umskiftandi hetta umhvørvið er í dag, í mun til fyrri bert fáum árum síðan, eins umskiftandi eru víður-skiftini millum ung í dag, í mun til áður. Tá vóru avleiðingarnar at onkur bleiv við barn, í dag kunnu tey fáa deyðiliga sjúku.

Sorgarleikur

Hetta er karmurin um ein

sorgarleik, sum í orðum er so dramatiskur, at tú heldur tað verða óneyðugt, tá aftursvamin verða til róp og geyl, fyrri at áskoðarin skal finna eina meining við tí, sum fer fram á litla pallinum.

Áskoðarar - hægst eini 50 í tali, rúmast inni. Vit hava ikki fjálgu frástøðuna til pallin at dúva uppá. Tað bótir ikki um stöðuna.

Tú fært alt slongt beint í andlit, og noyðist at lurta og hugsa.

Niðurstøðan er eingin, tí tað finst eingin gongd leið burturúr sorgarleikinum, ið byrjar tá ein giftur maður fer við aðrari kvinnu, tá hann er staddur í Danmark á skeið.

Hann sigur sjálsagteinki fyrri konuni, tá hann kemur heim aftur. Slíkt verður vanligi tagt burtur, og fer aftur í gloymskuna, sum so mangar aðrar upplivingar í lívinum.

Skelkandi boðini

Kaldi veruleikin rennur upp fyrri manninum, tá hann fær stutturðað bræv frá kvinnuni, hann var við í Danmark.

Hon skrivur bert, at hon er HIV-smittað. Ikki nær ella hvar hon hevur fingið smittuna.

Tí noyðist maðurin at fáa

tikið eina blóðroynd, fyrri at vissa seg um, at hann ikki er smittaður. Tað er hann kortini, og noyðist at siga konuni hetta.

Meir skal ikki verða upplýst her.

"Látur er stytsta leið til upplýsing" - nakað soleiðis tekur annar (Hans Tórgarð) til í byrjanini.

Hann er ungur og bráðsintur. Eins og ungfolk flest, slær hann hetta upp í glens. Hann dugur illa at ímynda sær deyðan sum nærverandi, tí hann er so langt burtur. Bert gomul fólk doyggja.

Hin rithøvundin (Hilmar Joensen) er meira seigligur og álvarsamur. Hann er varin mótivegis tí teir skulu skriva. Hann er ørkymlaður av at ímynda sær slíka lívs-lagnu, sum teir skulu geva lív, við at festa á blað. Heldur, at fólk ikki eru so kenslukøld og bangin, at tey ikki duga at liva við sjúkuni - um onnur fáa hana.

Skemt og álvari

Leikarnir eru sunnir, einamest tí teir líkamliga og kensluliga duga so væl at lýsa sínar leiklutir.

Júst teirra spæl og skiftandi leiklutir á pallinum, gevur álvarsligu myndina av, hvussu fólk kenna og hugsa, tá tey fáa at vita, at tey eru deyðiliga sjúk.

Birita Mohr hevur leikstjórna, og hon er komin væl frá arbeiði sínum, serliga tí leikarnir er so væl valdir, til hvør sín leiklut.

Hóast hetta var fyrsta framfærslan, so vóru leikarnir onga løtu í iva um, hvat teir skuldu siga og gera á palli.

Hetta er ein sjónleikur, sum hóskar væl at sýna fyrri eldri skúlaflokkunum og ungdómi annars.

Ikki bert sum áminning um, hvussu vandamikil ungdómslívið er vordíð við AIDS hóttanini, men eisini, at tað í dag ræður um at sýna ábyrgd og skynsemi.

Tað eru jú ikki bert samkyntir, sum fáa AIDS ella verða HIV-smittaðir.

Ikki bert er leikurin upplýsandi, sum leikarnir settu sær fyrri í byrjanini, men hann lýsir eisini tær umstøður, sum AIDS-sjúk fólk noyðast at berjast við, tá sjúkan er staðfest.

Munagott iskoyti

Einastaðni í leikinum verður segt: "Krabbamein, tað er sorg við stóra S, tí har nýtist eingin at kenna seg sekan".

Hóast tað er ógvuliga harðrent sagt, so er tó ein farri av sannleika í hesum.

Vit venda okkum frá júst hesi sjúku, tí hon er so tengd at fordómum og bangilsí fyrri, hvussu AIDS smittar. Tú ella eg havi skyldina av, at eitt menniskjað verður HIV-smittað. Krabbamein kann eingin beinleiðis verja seg fyrri. Tað er munurin.

Vónandi fara skúlar og ungdómsfeløg at sýna hesum leiki ans, so hann kann verða framfjórður fyrri so nógvum ungfólki, sum til ber.

Harnæst at foreldur gera sær tann beina at fara við teimum ungu til sjónleikin: "Liva tikarar í Congo?", tí tikarin er allastaðni í heiminum eins vandamikil.

Tikarar liva eisini í Føroyum, um vit siga, at tikarin er HIV-smittan.

Hetta er eitt mál, sum krevur at verða tikið upp í heimi eins og í skúla. Øll hava ábyrgdina av, at upplýsing verður latin soleiðis, at hon munar. Tað haldi eg hesin leikur er munagott iskoyti til.

Dagny Joensen